

Parlament de l'antic alumne de la UPF Lluís Galter,
llicenciat en Comunicació Audiovisual de la promoció 2006
i actualment director de cinema
Acte Acadèmic de Graduació (17 de desembre del 2011)

Benvolguts exalumnes de la Pompeu Fabra,

Quan em van demanar que vingués a fer el discurs vaig pensar que aquest any hauria d'haver estat força magre pel que fa a exalumnes destacats del món professional i de la vida pública. Si avui sóc aquí és únicament per haver fet una pel·lícula que ha tingut un cert ressò. I això ho demostra el fet que tots vosaltres ja sapiguen qui sóc i de quina pel·lícula parlo i que la majoria hagueu comprat el DVD que ha editat Cameo per només 12 euros amb 95 o que la penseu regalar ara que s'acosta Nadal i quedar com uns senyors. També la podeu veure al Canal 33 el dia 7 de gener i entre tots plegats fer un bon *share* i intentar que TV3 ens coprodueixi la propera, que ja està en marxa. També us la podeu descarregar de manera il·legal, però no us ho recomano gens perquè a nosaltres no ens surt gens a compte.

També vull dir, abans que no sigui massa tard, que aquesta pel·lícula no l'he feta tot sol sinó amb la inestimable ajuda d'un equip fantàstic i voluntariós, el 80% del qual surt de la mateixa promoció que jo de la Pompeu, que només fa que engendrar bons professionals any rere any, i que precisament ara, tres d'aquests estan realitzant aquesta cerimònia en directe, i a qui aprofito per saludar cordialment ara mateix, tot i que en el fons ens veiem pràcticament cada dia.

Tot molt endogàmic, com podeu veure.

Aquí veig gent de moltes carreres diferents, i donar ànims i consells per a la vida futura com si tots fossiu part d'un únic ramat seria un error ingenu per part meva i de qualsevol. A part, no us conec de res i els bons discursos, els que serveixen d'alguna cosa, els dona la gent propera perquè és propera, o els grans oradors, els intel·lectuals, els professors de la Pompeu o l'entrenador del Barça. Repeteixo, només he fet una pel·lícula, que no és pas dolenta, però tampoc cal fer-ne un gra massa.

De fet, no em veig amb cor ni tan sols de donar ànims als que com jo ara fa uns anys acabaven la carrera de Comunicació. Les coses no pinten gaire bé en general, o això sembla quan obres el diari; però si nosaltres ens n'anem sortint (i no és que fóssim l'hòstia, ni molt menys, quan estudiàvem) no crec que vosaltres hagueu de ser menys. El pitjor d'aquesta crisi és agafar-se-la com una excusa per quedar-se a casa i queixar-se. Els ànims se'ls ha de donar un mateix, sobretot. I un s'ha de creure que val alguna cosa, perquè de fet, la val, no és cap fantasia. I si no, que plegui.

Més enllà de la pel·lícula que ha quedat, amb *Caracremada* es tractava, sense que fos un tema de conversa ni molt menys sinó com un sentiment privat de cadascú, de mesurar les pròpies forces, les pròpies capacitats, sense altres pressions que no fossin les que cadascú s'autoexigia; l'oportunitat de construir una cosa del no-res, de rebaixar una mica aquest sentiment individualista i fer una cosa que per fer-la bé t'obligava a envoltar-te de molta gent. Fer una pel·lícula és un exercici d'estratègia quan no és una fugida suïcida cap endavant, però també és on l'equip es demostra confiança i humilitat, on s'aprèn a ser prou llest com per reconèixer que el del costat ho és més que tu i que has tingut sort de tenir-lo a prop. La gent també crida i s'enfada, però al final és el de menys.

No m'agrada gens fer la pilota ni que me la facin, les dues coses em semblen vergonyoses; però com que l'ocasió ja és prou extraordinària vull agrair les classes d'en Xavier Pérez, la Núria Bou, en Jordi Balló i, molt especialment,

d'en Domènec Font, que continuarà sacsejant a qui es deixi des de l'altra banda. Tota la resta tenien classes fantàstiques, brillants, però en aquests era una constant raríssima. Crec que mai no m'havia trobat tan bé en una classe i tan ben acompanyat. Tant, com sol m'havia sentit moltes vegades a l'institut, on no feia res més que estudiar i treure bones notes perquè no tenia més remei i aquesta universitat picava molt fort (ara suposo que també) per deixar entrar-hi algú.

Per això, malgrat haver-me fet perdre l'adolescència quan tocava, vull agrair a la Pompeu que em donés l'oportunitat d'impregnar-me de tota aquesta gent que en sabia tant de tot. De debò.

Ja està. Bona sort, bon Nadal i bon any!